

LBRIS

We know
books

DAVID GOGGINS

MISIUNE

FĂRĂ SFÂRȘIT

ELIBEREAZĂ-ȚI MINTEA ȘI CÂȘTIGĂ BĂTĂLIA INTERIOARĂ

Traducere din limba engleză de
GABRIEL TUDOR

LITERA
București

Cuprins

INTRODUCERE	11
CAPITOLUL 1	
Maximizarea potențialului minim.....	19
EVOLUȚIA NR. 1	35
CAPITOLUL 2	
Un Crăciun al naibii de fericit	40
EVOLUȚIA NR. 2	55
CAPITOLUL 3	
Laboratorul Mental	63
EVOLUȚIA NR. 3	80
CAPITOLUL 4	
Un sălbatic renăscut	91
EVOLUȚIA NR. 4	111
CAPITOLUL 5	
Discipol al disciplinei	116
EVOLUȚIA NR. 5	142

CAPITOLUL 6

Arta de a fi lovit în gură..... 148

EVOLUȚIA NR. 6 186

CAPITOLUL 7

Răfuiala 193

EVOLUȚIA NR. 7 227

CAPITOLUL 8

Joacă până la fluierul final 240

EVOLUȚIA NR. 8 270

CAPITOLUL 9

Stoarce-ți sufletul..... 275

MULȚUMIRI 303

ORDIN DE AVERTIZARE**FUS ORAR: 24/7****ORGANIZARE SARCINĂ: MISIUNE SOLITARĂ**

1. SITUAȚIE: Orizonturile tale au fost limitate de bariere sociale și autoimpuse.

2. MISIUNE: Luptă prin rezistență.
Caută un teritoriu necunoscut.
Redefinește ceea ce este posibil.

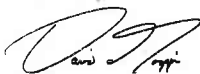
3. EXECUȚIE:

a. Citește această carte din scoarță-n scoarță. Absoarbe filosofia din ea. Testează toate teoriile cât mai bine posibil. Repetă. Repetiția îți va ascuți noi abilități și îți va stimula creșterea.

b. Nu va fi ușor. Pentru a reuși, ți se va cere să înfrunți adevăruri dure și să te provoci pe tine însuși ca niciodată până acum. Această misiune înseamnă să accepți și să înveți lecțiile din fiecare Evoluție, astfel încât să poți descoperi cine ești și cine poți deveni cu adevărat.

c. Stăpânirea de sine este un proces fără sfârșit. Misiunea ta este FĂRĂ SFÂRȘIT.

4. CLASIFICAT: Adevărata muncă este nevăzută. Performanța ta contează cel mai mult atunci când nimeni nu te privește.

LA COMANDA LUI: DAVID GOGGINS**SEMNAT:****GRAD ȘI DEPARTAMENT: SERGENT-MAJOR ÎN TRUPELE
DE PUȘCAȘI MARINI ALE MARINEI SUA, PENSIONAT**

Maximizarea potențialului minim

Stăteam printre mii de veterani, într-un centru de convenții din Kansas City care era arhiplin pentru Convenția Națională a Veteranilor din Războaiele din Străinătate (Veterans of Foreign Wars – VFW) din 2018. Nu eram doar un membru activ; eram invitatul lor. Fusesem adus cu avionul pentru a primi prestigiosul Premiu pentru Americanism al VFW – o distincție anuală decernată celor care demonstrează un angajament deosebit față de serviciul militar, patriotism, și care luptă pentru îmbunătățirea societății americane și ajutorarea colegilor veterani. Cel mai faimos dintre laureații din trecut era unul dintre eroii mei. Senatorul John McCain supraviețuise cinci ani și jumătate ca prizonier de război în Vietnam. Întotdeauna am admirat curajul de care a dat dovadă atunci, iar ulterior, de-a lungul vieții sale politice, McCain a continuat să stabilească standardul pentru modul în care eu cred că oamenii ar trebui să facă față vremurilor grele. Din acea zi, numele meu urma să stea alături de al lui.

Eram pe cale să primesc cea mai mare onoare din viața mea de până atunci. Ar fi trebuit să fiu grozav de mândru, în loc să mă simt al naibii de confuz. Timp de mai bine de o oră, am stat în public între mama mea, Jackie, și unchiul meu, John Gardner. Am avut mult timp pentru a contempla semnificația momentului, dar tot ce îmi venea în minte erau motivele pentru care nu trebuia să fiu acolo. Mă gândeam că nimeni nu ar trebui să știe numele David Goggins și cu atât mai puțin să mă pună în aceeași enumerare cu senatorul McCain. Nu pentru că nu mi-aș fi câștigat locul acolo, ci pentru că circumstanțele pe care viața mi le-a servit nu ar fi trebuit să mă aducă în acel loc.

Sigur, acum sunt un învingător, dar m-am născut un ratat. Există o mulțime de oameni născuți ratați pe lumea asta. În fiecare nenorocită de zi, se nasc copii în sărăcie și în familii destrămate, așa cum cândva m-am născut și eu. Unii își pierd părinții în accidente. Alții sunt abuzați și neglijați. Mulți dintre noi se nasc cu dizabilități, unele fizice, altele mentale sau emoționale.

Este ca și cum fiecare ființă umană primește propria piñata doar pentru faptul că a ieșit vie din pântecul matern. Nimeni nu este anunțat dinainte ce se află în piñata lui, dar orice ar fi, asta îl va pune în dificultate, într-un fel sau altul. Unii dintre noi sparg învelișul și asupra lor plouă cu lucruri dulci. Sunt cei cărora le este relativ ușor – cel puțin la începutul vieții. Unele piñate sunt însă goale ca o fântână secată. Mai rău, altele sunt pline de coșmaruri, care încep să-l bântuie pe copil de îndată ce acesta respiră pentru prima dată. Așa mi s-a întâmplat mie. M-am născut sub o cupolă de teroare.

În timp ce vorbitorii luau pe rând microfonul, eu mă găseam în adâncul propriei peșteri întunecate, retrăind nenumăratele bătăi crâncene pe care tata ni le aplica mamei mele, fratelui meu și mie. M-am văzut fugind în Brazil, Indiana, unde ne-am stabilit însă la doar șaisprezece kilometri de o filială activă a Ku Klux Klan. Și ghiciți unde își trimiteau ticăloșii ăia copiii la școală? Mi-am amintit de fluxul constant de amenințări rasiste venite din partea unor colegi de clasă și de modul în care la școală trișam, fără să învăț nimic.

M-am gândit apoi la logodnicul mamei mele, Wilmoth, un potențial părinte pentru mine, care a fost însă ucis înainte de a-mi deveni tată vitreg. Mi-am amintit de încercările mele repetate la Bateria de evaluare a aptitudinilor vocaționale pentru serviciile armate (ASVAB), un test standardizat solicitat tuturor recruților, pentru a-mi îndeplini visul de a deveni parașutist. După ce am trecut, în cele din urmă, acel test temut și m-am înrolat, am renunțat la antrenamentele pentru parașutiști când evoluțiile în apă au devenit prea grele. Această decizie

sclipitoare m-a făcut să devin în cele din urmă, la douăzeci și patru de ani, un angajat de o sută și cincizeci de kilograme, lucrând la dezinsecție în tura de noapte la Ecolab și câștigând o mie de dolari pe lună.

Eram, în acel moment, o epavă de om, fără pic de respect sau de stimă de sine. Eram încă bântuit de aceiași demoni vechi care mă urmăriseră de la naștere, iar realitatea crudă era că îmi lipsea tot ce aveam nevoie pentru a deveni bărbatul care îmi doream să fiu.

Atenție însă: nu mă gândeam la toate astea ca să mă pedepsesc. Parcurgeam foile romanului vieții mele, căutând catalizatorul, momentul care a reaprins focul și a declanșat ceva primordial în mine. Trebuia să-mi amintesc exact cum și când am schimbat scenariul și am reușit să-mi construiesc o viață de onoare și de serviciu, dar nu găseam nimic. Eram atât de adâncit în peștera creierului meu încât nici măcar nu am auzit când mi s-a strigat numele. Nu aș fi reacționat deloc dacă mama nu m-ar fi înghiontit în braț. Nici acum nu-mi amintesc cum am urcat treptele scenei alături de ea, pentru că încă pluteam între trecutul meu și prezentul meu dezorientant.

I-am auzit citindu-mi CV-ul, prezentând, în detaliu, fondurile pe care le strânsesem pentru cauzele veteranilor și obiectivele pe care le atinsesem de-a lungul carierei. Înainte să-mi dau seama, mi-au pus o medalie în jurul gâtului, iar publicul s-a ridicat în picioare, aplaudând. A fost cel mai sigur semn că acel bărbat născut ca un ratat renăscuse undeva pe parcurs. Că exista un moment care declanșase metamorfoza mea.

Când mi-a venit rândul la microfon, am privit toate acele fețe nefamiliare. Membri ai unei frății din care aveam să fac mereu parte. Faptul că această recunoaștere venea din partea lor era cea mai profundă onoare, dar nu știam cum să le mulțumesc. Eram de-acum un vorbitor public căutat și mă simțeam confortabil în fața unor mulțimi mari și mici. Lucram ca recrutor în armată și eram vorbitor public profesionist de mai bine de un deceniu. Rareori mai simțeam furnicături

în stomac, dar în acea zi de vară, în Kansas City, eram groaznic de nervos și mintea mea era încă tulbure. Am încercat să-mi revin și am început prin a-i mulțumi bunicului meu, Sargent Jack.

„El ar fi cel mai mândru om din lume să mă vadă acum aici, sus“, am spus. Sufocat, m-am oprit, am respirat adânc pentru a mă liniști și am continuat: „Aș vrea să-i mulțumesc mamei mele, care...“

M-am întors spre mama, iar când privirile noastre s-au întâlnit momentul care mi-a schimbat definitiv viața m-a lovit, în sfârșit, iar puterea acestei conștientizări a fost copleșitoare.

„Aș vrea să-i mulțumesc mamei mele, care...“

Vocea mea s-a stins din nou. Nu mai puteam să țin în frâu potopul lacrimilor. Am închis ochii și am plâns. Ca un vis care durează doar câteva secunde, dar pare să se prelungească ore întregi, timpul s-a întins și scene din momentul de cotitură suprem din viața mea – ultima dată când mi-am mai văzut tatăl – mi-au ocupat mintea. Dacă nu aș fi făcut acea călătorie, nu ai mai fi auzit niciodată de mine.

În cele din urmă, emoțiile m-au potopit și am fost copleșit de munca depusă pentru a ajunge aici.

Aveam douăzeci și patru de ani când mi-am dat seama că eram distrus pe dinăuntru. Ceva rămăsese amorțit în sufletul meu, iar acea amorțeală, acea lipsă de sentimente profunde, dicta ceea ce devenise viața mea. Era motivul pentru care renunțasem să-mi mai urmăresc obiectivele, cele mai mari visuri ale mele, ori de câte ori lucrurile deveneau dificile. Renunțarea a fost doar un alt ocol. Nu m-a deranjat niciodată prea mult, pentru că, atunci când ești amorțit, nu poți procesa ce ți se întâmplă sau se petrece în sufletul tău. Nu cunoșteam încă puterea minții și din această cauză am început să mănânc compulsiv și să mă îngrăș, angajându-mă totodată ca exterminator de gândaci prin restaurante.

Firește, aveam scuzele mele. Acea amorțeală era un mecanism de supraviețuire care îmi fusese inoculat de tatăl meu. Când am împlinit șapte ani, am dezvoltat mentalitatea unui prizonier de război. Să fiu amorțit era modul în care puteam suporta bătăile, păstrându-mi, totodată, un anumit nivel de respect de sine. Chiar și după ce eu și mama am evadat, tragediile și eșecurile au continuat să mă urmărească, iar amorțeala a fost modul în care am reușit să mă împac cu faptul că nu cunoscusem niciodată altceva decât eșecul.

Când te naști un ratat, scopul tău este să supraviețuiești, nu să te dezvolți. Înveți să minți, să trișezi, să faci tot ce este nevoie pentru a te integra. Poți deveni un supraviețuitor, dar este o existență mizabilă. La fel ca gândacii pe care am fost angajat să îi ucid, te trezești că te furișezi afară din umbră pentru a pretinde strictul necesar, în timp ce îți ascunzi cu orice preț autenticul sine luminos. Noi, cei născuți perdanți, suntem cei mai buni gândaci. Facem ce trebuie să facem, iar această atitudine permite adesea apariția unor defecte de caracter destul de grave.

Eu am avut, cu siguranță, câteva. Eram un laș, un mincinos, un nenorocit gras și leneș, și eram profund deprimat. Simțeam cum mă

destram, puțin câte puțin. Sătul și frustrat, amărât și furios, nu mai puteam suporta prea mult din viața mea jalnică. Dacă nu mă schimbam, și mai ales dacă nu mă schimbam curând, știam că voi muri ca un ratat sau mai rău. Aș fi putut sfârși ca tatăl meu, un escroc pus mereu pe sfadă. Eram mistuit de mizerie și bâjbâiam după un punct de sprijin mental care să mă împiedice să renunț definitiv. Singurul lucru care mi-a venit în minte a fost să mă întorc la casa de pe Paradise Road, care încă mă bântuia. Trebuia să ajung în Buffalo, New York, și să-mi privesc tatăl în ochi. Deoarece, atunci când trăiești în iad, singura cale de a găsi ieșirea este să-l înfrunți pe Diavolul însuși.

Speram să găsesc niște răspunsuri care să mă ajute să-mi schimb viața. Cel puțin asta îmi spuneam, în timp ce treceam în Ohio din Indiana și mă îndreptam spre nord-est. Nu-l mai văzusem pe tata de doisprezece ani. Fusesse decizia mea să nu-l mai văd. La acea vreme, sistemul judiciar le permitea copiilor să ia aceste decizii odată ce împlineau doisprezece ani. Am făcut această alegere mai ales din respect și din loialitate față de mama. După ce plecaserăm din Buffalo, tata nu ne mai bătuse, dar singurul lucru care nu s-a atenuat niciodată a fost ceea ce simțeam față de chinurile îndurate de mama din partea lui. Totuși, de-a lungul anilor, am pus la îndoială acea decizie și am început să mă întreb dacă amintirile mele, dacă poveștile pe care mi le spuneam mie însumi erau adevărate.

Pe toată durata drumului – un drum foarte lung – nu am ascultat deloc muzică. Tot ce auzeam erau vocile rivale din mintea mea. Prima voce mă accepta așa cum eram.

Nu este vina ta, David. Nimic din toate astea nu sunt din vina ta. Faci tot ce poți cu ce ți s-a dat.

Aceasta era vocea pe care o ascultasem toată viața mea. *Nu este vina mea* era refrenul meu preferat. El explica și justifica soarta mea de până atunci și calea fără ieșire din fața mea și îl auzeam mereu.

Dar, pentru prima dată, o altă voce a intervenit. Sau poate că a fost prima oară când am încetat să mai ascult doar ce voiam să aud.

Am înțeles. Nu este vina ta că ai primit o mână proastă, dar... este responsabilitatea ta. Cât timp vei permite trecutului să te țină pe loc înainte de a prelua în sfârșit controlul asupra viitorului tău?

În comparație cu prima voce din mintea mea, care mă ocrotea mai mult, aceasta era rece ca gheața și am făcut tot posibilul să o ignor.

Cu cât mă apropiam de Buffalo, cu atât m-am simțit mai tânăr și mai neajutorat. Când eram la 250 de kilometri distanță, m-am simțit de parcă aș fi avut șaisprezece ani. Când am ieșit de pe autostradă și am străbătut străzile orașului Buffalo, m-am simțit ca și cum aș fi avut opt ani, aceeași vârstă pe care o aveam când ne-am împachetat toate lucrurile în saci de gunoi și am ieșit pe ușă. Odată ce am intrat în casă, mi s-a părut că sunt din nou în august 1983. Vopseaua de pe pereți, podelele, electrocasnicele și mobila, toate erau la fel. Deși părea mult mai mică și învechită, era tot casa bântuită pe care mi-o aminteam, plină de ani de amintiri macabre și de o energie întunecată, palpabilă.

Cu toate acestea, tatăl meu era cald și mai afectuos decât îmi aminteam. Trunnis fusese întotdeauna un bărbat fermecător și se arăta cu adevărat fericit să mă vadă. Pe măsură ce ne-am redeprins unul cu celălalt, m-am trezit râzând la glumele lui, ușor derutat de omul din fața mea. După un timp, și-a verificat ceasul și și-a luat haina. A ținut ușa din față deschisă pentru soția sa, Sue, și pentru mine, în timp ce ne îndreptam spre mașină.

– Unde mergem? l-am întrebat.

– Îți amintești programul, a spus el. Este timpul să deschidem.

Primul lucru pe care l-am observat din exterior la Skateland a fost că avea nevoie de o vopsea nouă. Înăuntru, podeaua și pereții erau ciobite și pătate, iar întregul loc mirosea ciudat. Și biroul se deteriorase. Canapeaua aceea pe care dormiserăm când eram copii și pe care mama îl prinsese înșelând-o de mai multe ori încă nu fusese înlocuită. Era al

naibii de murdară și am rămas acolo după marele tur, în timp ce tata a urcat la etaj pentru a schimba discurile de hip-hop în camera stacojie.

Mă simțeam amețit și dezorientat. Mi se părea ciudat cât de mult renunțase tata la standardele sale. Nu mai era figura puternică, exigentă și pretențioasă pe care mi-o aminteam. Era bătrân, uscățiv, slab de șale și leneș. Nici măcar nu mai părea să fie atât de rău. Nu mai era deloc Diavolul. Era un om. Oare mă hrănisem cu o istorie falsă? În timp ce zăboveam în acel birou, cufundat în trecut, mă întrebam în ce alte aspecte ale vieții mă mai înșelasem?

Apoi, pe la ora zece, la etaj s-a auzit un ton de bas, ca o respirație joasă și sacadată, iar tavanul a început să se cutremure și să vibreze. Peste câteva secunde, am auzit strigăte, râsete și din nou acel ritm constant. În același mod în care un cântec te poate duce înapoi într-un timp și într-un loc anume, acel bubuitoare ton de bas m-a readus în cele mai întunecate zile ale mele. Fusesem canalizat într-o recidivă a coșmarului meu din copilărie.

Am închis ochii și m-am revăzut elev în clasa întâi, zvârcolindu-mă și răsucindu-mă pe aceeași canapea, încercând să dorm după ce lucrasem toată noaptea și nereușind să pun geană pe geană. Mama era și ea acolo, străduindu-se să ne înăbușe durerea cu masa „gătită acasă” pe reșouri electrice, în biroul înghesuit. Am văzut neputința și frica din ochii ei, iar asta mi-a readus în minte stresul, durerea, frustrarea și depresia care veneau odată cu aceste sentimente. Acele amintiri erau reale! Nu aveam cum să le neg!

Mă simțeam dezgustat să stau pe acea canapea. Mă simțeam dezgustat că lăsasem garda jos și mă bucurasem de compania tatălui meu, chiar și pentru câteva minute. Simțeam că îi făceam un deserviciu mamei și, cu cât stăteam mai mult timp acolo și priveam tavanul tremurător, cu atât mai multă furie urca în mine, până când m-am ridicat în picioare și am luat-o la fugă pe scara din spate, către camera stacojie, unde demonul meu sorbea whisky – elixirul cu nuanțe de fum care îi dădea puterea.

Când eram copil, rareori am văzut spațiul în plină activitate și, deși își pierduse cea mai mare parte din strălucire, localul încă era plin de lume. Ceea ce fusese cândva un club de noapte strălucitor, oferind ritmuri funk unei mulțimi bine îmbrăcate, devenise acum un bar plin de adepți ai stilului hip-hop. Trunnis se afla în cabina DJ-ului, orcheștrând energia, învârtind discuri și sorbind scotch după scotch până la ora închiderii. L-am urmărit cum muncea, cum bea și cum flirta și, cu cât devenea mai beat, cu atât memoria mea se sincroniza cu realitatea. După ce am închis, am mers cu toții la Denny's pentru un mic-dejun după orele de program, ca pe vremuri. Trecuseră mai bine de cincisprezece ani, dar ritualul rămăsese neschimbat.

Trunnis era deja, în acel moment, beat și îngălat și își dădea seama că mă făcea să nu mă simt în largul meu, ceea ce îl enerva. În timp ce ne așteptam mâncarea, s-a uitat la mine și a început să-i vorbească de rău, pe un ton disprețuitor, pe bunicii mei, susținând că erau responsabili de destrămarea familiei lui. Băutura scotea întotdeauna la iveală ce era mai urât în el, iar eu auzisem argumentul acela de atâtea ori înainte încât nu prea mai avea efect asupra mea. Dar când a început să o acuze și pe mama, n-am mai vrut să-l las să vorbească.

„Nu te duce în direcția asta“, i-am spus încet.

Dar lui nu i-a păsat. A tunat și a fulgerat despre cum toată lumea se întorsese împotriva lui și despre cât de slabi și de jalnici eram cu toții. De indignare, stropi de salivă îi zburau din gură, iar vena de la tâmplă îi zvâcnea.

„Trunnis, te rog să te oprești“, a spus Sue. Era ceva în tonul ei, un amestec de teamă și de groază pe care l-am recunoscut. Nu s-a ridicat în picioare și nici nu i-a spus ce simțea. Dar efectiv îl implora. Îmi amintea atât de mult de mama și de cât de neputincioasă se simțea când Trunnis se înfuria la nesfârșit. El era genul de bărbat care chema o femeie acasă la ora 15.55, știind că mama se va întoarce la ora 16.00. Voia ca ea să-i prindă în flagrant pentru a-i arăta că el avea